

Urunk Jézus megkeresztelkedése (2014)

Bevezető

A mai vasárnap, Jézus megkeresztelkedésére emlékezünk. Jézus megkeresztelkedésével igent mond az Atya akaratára. Ezzel indul földi küldetése, nyilvános működése, hogy megmutassa Isten emberszerető jóságát. Egykor mi is megkeresztelkedtünk, keresztények lettünk. Megmutatjuk e mi életünkkel Isten emberszerető jóságát e világnak? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem élünk megkereszteltekhez méltón. Uram irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem tudatosítjuk magunkban, hogy gyermekeid vagyunk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy még ma sem valljuk kellő öntudattal magunkat katolikusnak. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Ha az emberi történelmet folyamathoz hasonlítjuk, akkor Jézus Jordán parti megkeresztelését úgy értékelhetjük, mint a víz (irányát és) minőségét megváltoztató beavatkozást.

Gyakran hallunk és olvasunk napjainkban arról, mennyi mérgező anyagot engednek a folyók vizébe. Ezek a szennyezések a benne élő élőlények tömeges pusztulását eredményezhetik.

Ehhez hasonlóan állíthatjuk, hogy az emberi történet folyamát is gyakran, szinte állandó jelleggel fertőzi a bűn, a gyűlölet, a hazugság, az erőszak mérge.

Az Úr Jézus azért lépett az emberi történet folyójába, hogy a mérgezett vizet megtisztítsa, minőségét megváltoztassa. Tette és teszi ezt nem erőszakkal, hanem irgalmasságának gyakorlásával.

Amikor az evangélista röviden jellemezi a Jordán-parti esemény jelentőségét, ezzel a két szóval határozza meg: „Megnyílt az ég”.

Mióta az emberi agyakban kigyúlt a gondolat fénye, a szabadság új távlatai nyíltak meg előtte. A természet titokzatos "várkastélya" egyre több ajtaját kitérte előttünk. Számos szobájába behatoltunk és birtokunkba vettük. Ennek folytán életünk sok vonatkozásban gazdagodott, és megnövekedett az ember hatalma. E küzdelem során voltak ugyan kudarcaink, de méltán dicsekedhetünk győzelmeinkkel.

Ősi tapasztalás, hogy az ember nem érte be a földdel, mindig élt szívében a vágy, ami az ég felé vonzotta. Még nem találta fel a rakétákat, az űrhajókat, de képzelete a csillagos égi mezőket járta. Elsősorban nem is a csillagok ezüstnyája érdekelte, hanem a csillagok pásztorának kiléte.

Tudománya segítségével egyre valósabb képet alkotott a világ-mindenségről, de felismerte: Hazájául rendelt világából nem képes a saját erejével kitörni. Az ember nem nyithatja meg az eget, nem tud behatolni a jelenségek, a teremtmények mögötti isteni világba. Ezt csak Isten teheti meg, ha kilép belőle és megnyitja előttünk. Ez történt, amikor a Fiú megtestesült, eljött a földre, hogy az "Ég" megnyitásával új korszak kezdődjék az emberiség történelmében.

Nyilvánvaló, hogy ezt az eget nyitó tevékenységet Jézus nem akarja nélkülünk végezni. Ha azt kívánjuk, hogy fölöttünk is "megnyíljk az ég", akkor ebben nekünk is közre kell működnünk. Vajon hogyan?

Első feladatunk a keresztségben történő újjászületés. Jézus a Jordán folyónál lépett be az emberi történetbe, - a mi szent történetünk is a keresztséggel kezdődik. Mikor megszülettünk, kiszakadtunk az anyatest burkából és önálló életet kezdtünk. - Kereszteléskor ennek a fordítottja történik. - Kilépünk a pusztán természetes élet állapotából és belépünk, bekapcsolódunk az isteni, kegyelmi élet áramkörébe.

A keresztség óta nem csupán az emberi családhoz tartozunk, hanem Krisztus titokzatos testéhez. Az Egyházhoz is - Elmondhatjuk Pál apostollal: "Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem."

A hagyományosan keresztény országokban ez a kegyelmi újjászületés egybeesik testi fejlődésünkkel. Szüleink kérésére az Egyház már csecsemőkorunkban elveti bennünk az isteni élet magvait. Ez azonban korántsem elegendő keresztény életünk kibontakoztatásához.

Már természetes életünk is megkívánja mások segítségét testi és lelki fejlődésünkhöz. Csak képességeket öröklünk, amelyeket gyakorlattal és tanulással kell kifejlesztenünk. Így vagyunk a keresztény élettel is. Az úgynevezett "öröklött" vallásosság személyes meggyőződés nélkül nem sokat ér, de az „öröklött hitetlenség: „átkos örökség" - írja a lelkiélet írója.

A keresztelés tehát nem valami bűvös varázslat, ami egy csapásra megváltoztatja életünket. Igaz, a keresztelés pillanatában megnyílt felettünk is az ég, de nekünk kell befogadnunk azt a Szentlelket, aki Isten igéjével segíti vallásos életünk kibontakozását.

Ha az emberi lét alapszíne a küzdelem, a keresztény élete még inkább az! Öntudatra ébredésünk első percétől olyan harctér a szívünk, ahol állandóan folyik a küzdelem a bennünk rejlő testi és lelki ember, a rossz és a jó között. A keresztény élet ennek a küzdelemnek egy életre szóló vállalása. Ma, magyar földön a választások közeledtével egyre erőteljesebben, társadalmi szinten is.

Ebben a küzdelemben mellettünk áll Egyházanyánk. Anyai szigorral és gyengédséggel fáradozik lelkünk megszentelésén, a krisztusi nagykorúság elérésén és tökéletesítésén. Hogy egyre eredményesebben tudjunk küzdeni a rossz ellen, és az igazságosság, a szeretet, a jóság, az emberek közötti testvériség megvalósulásáért.

Ha tehát azt akarjuk, hogy a Ferenc pápa által szorgalmazott testvériség megvalósuljon hazánkban, ha azt akarjuk, hogy fölöttünk is megnyíljk az "Ég", akkor nyissuk meg azokat az ajtókat és ablakokat, amelyeken át a mi lelkünkre is leszáll a Szentlélek és azon munkálkodik, hogy mindig Isten akarata szerint cselekedjünk, hogy a mennyei Atyánknak bennünk is kedve teljék.

Amen

(F. F.)